

PREGLED KANDIDATA ZA ČLANOVE HAZU

Za dopisne članove.....	str. 1–6
Za redovite članove.....	str. 7–18
Za članove suradnike.....	str. 19–31

DOPISNI ČLANOVI

* * * *

Philip V. BOHLMAN rođen je 1952. u Boscobelu, u Wisconsinu, u SAD-u. Istaknuti je profesor glazbe, židovske povijesti i humanističkih znanosti na Sveučilištu u Chicagu te gostujući profesor na Visokoj školi za glazbu i kazalište u Hannoveru, u Njemačkoj. Doktorirao je 1984. na Sveučilištu Illinois u Urbana-Champaignu. Od 1987. predaje na Sveučilištu u Chicagu kao član resursnog fakulteta na Odsjeku za germanske studije, u Centru *Mary Marty* za napredne studije religije, u Centru za židovske studije, u Centru za europske i rusko-euroazijske studije, na Teološkom fakultetu i u Centru za proučavanje američke kulture *Scherer*. Bohlman je bio gostujući profesor na brojnim sveučilištima u SAD-u i širom svijeta uključujući, među ostalim, Kalifornijsko sveučilište u Berkeleyju i Sveučilište Yale, u SAD-u, Sveučilište u Freiburgu, u Njemačkoj, te Sveučilište u Beču, u Austriji. Uz poveći broj objavljenih znanstvenih i stručnih članaka u vodećim međunarodnim muzikološkim i kulturološkim časopisima, Bohlman je kao autor i koautor objavio i tridesetak knjiga kod vodećih svjetskih izdavačkih kuća, među kojima se, među novijima, ističu: svjetska uspješnica u više izdanja *World Music: A Very Short Introduction* (Oxford University Press, 2020.), *Sounding Cities: Auditory Transformations in Berlin, Chicago, and Kolkata* (LIT Verlag, 2018.), *Song Loves the Masses: Herder on Music and Nationalism* (University of California Press, 2017.), *Jazz Worlds / World Jazz* (University of Chicago Press, 2016.) i druge. Philip Bohlman dosad je za svoj rad dobio niz američkih i međunarodnih priznanja i nagrada. Tako je 2011. primljen u Američku akademiju umjetnosti i znanosti kao redoviti član te 2007. u Britansku akademiju kao dopisni član. Istaknuta priznanja dobio je i u akademskim krugovima u Berlinu, Chicagu, Kasselu, Bukureštu i drugdje. Philip Bohlman nesumnjivo je u samom vrhu današnje svjetske muzikologije i etnomuzikologije kao jedan od njezinih najistaknutijih, najvrjednijih i najcitiranijih autora. Izniman je njegov doprinos zbližavanju i interakciji raznih muzikoloških disciplina – npr. povijesti glazbe, etnomuzikologije, glazbene kulturne antropologije i dr. – te amerikanistike, judaistike i germanistike u jasnoj perspektivi interdisciplinarnosti.

Bohlmanove veze s Hrvatskom i njezinom muzikološkom znanosti sežu unazad dvadesetak godina: sudjelovao je na više etnomuzikoloških susreta i skupova održanih u Hrvatskoj, a 2017. – 2023. predavao je na zajedničkom doktorskom tečaju iz muzikologije na Muzičkoj akademiji i Filozofskome fakultetu Sveučilišta u Zagrebu.

* * * *

Luka ČIČIN-ŠAIN rođen je 1972. u Rijeci. Danas djeluje u Njemačkoj kao voditelj Odjela za virusnu imunologiju u Helmholtzovu centru za istraživanje infekcija (HZI) u Braunschweigu. Studij medicine završio je na Medicinskom fakultetu u Rijeci 1996. Na istome je fakultetu počeo znanstvenu karijeru te je 2006. i doktorirao. Tijekom tog razdoblja usavršavao se na Sveučilištu u Lundu, a od 2001. radio je u Pettenkoferovu institutu u Münchenu. Godine 2004. odlazi u Sjedinjene Američke Države, gdje nastavlja istraživanja na Sveučilištu za zdravstvo i znanost u Oregonu (*Oregon Health and Science University*), u Portlandu. U Njemačku se vraća 2010. kao voditelj istraživačke grupe na HZI-ju. Akademsku karijeru paralelno razvija na Medicinskom sveučilištu u Hannoveru (MHH), gdje je 2025. izabran u zvanje redovitog profesora (W3). Od 2020. djeluje i kao gostujući profesor na Medicinskom fakultetu u Rijeci. U razdoblju 2020. – 2024. koordinirao je istraživačko područje Imunološki odgovori i intervencije pri HZI-ju, dok od 2025. obnaša dužnost voditelja međunarodnih odnosa te institucije. Njegov znanstveni rad usmjeren je na imunologiju citomegalovirusa (CMV) uključujući mehanizme latencije i reaktivacije te imunološki odgovor domaćina. Posebno se bavi imunosencijom, razvojem CMV-temeljenih cjepnih vektora i T-staničnom imunoterapijom oportunističkih infekcija. Tijekom pandemije bolesti COVID-19 dao je velik doprinos istraživanjima antitijela, cjepiva i mehanizama imunološkog bijega varijantâ virusa SARS-CoV-2, uz aktivnu ulogu u javnom informiranju u medijskim nastupima. Dobitnik je stipendije Grada Rijeke (1994. – 1996.) te prestižnog *ERC Starting Granta* 2010. godine. Aktivno sudjeluje u radu više stručnih društava uključujući Njemačko društvo za virologiju, gdje je suvoditelj Sekcije za eksperimentalni rad sa životinjama i član Povjerenstva za imunizaciju, te Njemačko društvo za imunologiju, u kojem vodi Sekciju za cjepiva. Ujedno je član Njemačkog udruženja sveučilišnih nastavnika i Radne skupine za cjepiva Europske federacije imunoloških društava. Mentorirao je radove više od 15 doktoranada te brojnih poslijedoktoranada. Redovito recenzira za vodeće znanstvene časopise poput *Nature Microbiology*, *Cell Reports*, *eLife* i *PLoS Pathogens* te za prestižne financijske institucije uključujući ERC, DFG i Wellcome Trust. Održao je brojna pozvana predavanja u uglednim institucijama poput Harvarda, NIH-a i Instituta *Pasteur*. Autor je 115 recenziranih znanstvenih radova, tri patenta i četiri urednička teksta.

* * * *

Jozo DŽAMBO rođen je 1949. u Matini (kod Maglaja, u BiH), a živi i radi u Münchenu i u BiH. Kulturni je povjesničar, medievist, znanstveni esejist, muzealac i istraživač bosanskohercegovačkih tema. Filozofsko-teološki studij pohađao je na Franjevačkoj teologiji u Sarajevu, a završio ga je na Sveučilištu u Eichstättu (*Gesamthochschule Eichstätt*) 1973. Zatim je na Sveučilištu u Ruhru (*Ruhr-Universität*) u Bochumu završio studije slavistike (ruski i češki jezik), povijesti jugoistočne Europe i poredbenog jezikoslovlja s turkologijom. Tamo je 1979. magistrirao na temu iz sociologije čitanja *Buchwesen in Bosnien-Herzegowina 1800–1878.*, a 1984. i doktorirao na temu *Die Franziskaner im mittelalterlichen Bosnien (Franjevci u srednjovjekovnoj Bosni)*. Od 1984. radio je u Bavarskome nacionalnom muzeju (*Bayerisches Nationalmuseum*) u Münchenu, gdje je bio autor i koautor brojnih kulturnopovijesnih izložaba. Od 1992. do umirovljenja 2015. bio je znanstveni suradnik i zamjenik ravnatelja u institutu za njemačko-češke kulturne veze *Adalbert Stifter Verein (ASV)* te glavni urednik godišnjaka *Stifter*

Jahrbuch. Dr. sc. Jozo Džambo objavio je 12 knjiga i 290 članaka u zbornicima, knjigama i periodici te je uredio 23 izdanja. S različitih je jezika (njemački, makedonski, češki, hrvatski) preveo dvije knjige i više od osamdeset članaka, uglavnom esejističkih i znanstvenih tema iz područja povijesti, književnosti, filologije i kulture. Njegovi radovi iz kulturne i literarne povijesti često se susreću sa slavistikom, etnologijom, sociologijom, teologijom, muzeologijom i drugim humanističkim disciplinama. Težište su njegovih interesa: nacionalni stereotipi, karikature, putopisi, bosanskohercegovačka povijest, konfesionalna i crkvena, napose franjevačka povijest, likovna i literarna percepcija BiH te razne slavističke teme. U znanstvenom pogledu njegove su preokupacije i metodološki postupci na tragu modernih tendencija u europskoj i svjetskoj historiografiji koje su počele sa školom *Anala*, novom historijom, odnosno historijom mentaliteta i mikrohistorijom. Džambo zaobilazi tzv. „veliku“ povijest, njega zaokupljaju historijsko-antropološke i kulturološke teme, rubni fenomeni kulture i književnosti, povijest mentaliteta i života marginalnih skupina, zanimljivi pojedinci izvan etabliranog društva, ukratko – život svakodnevce. Pri tome on demonstrira sigurno i kreativno vladanje teorijskim obrascima iz raznovrsnoga interdisciplinarnog spektra i veliku širinu intelektualnoga obzora, uz obuhvatnost znanjā iz povijesti kulture, umjetnosti, književnosti i jezika. Njegovi su radovi stoga pravo bogatstvo informacija, pa se njegove naizgled sporedne, zanemarene, „male“ teme, osobe i događaji najednom ukazuju u punoj plastici vlastite važnosti i autentičnosti. Njegovo je pisanje trajno i duboko prožeto franjevačkim „osjećajem svijeta“, što se manifestira i brojnošću radova posvećenih franjevačkim temama. Džambo je autor s jedinstvenim darom jezične artikulacije koji je svojim tekstovima stvorio prepoznatljiv, individualiziran tip znanstvenoga eseja.

* * * *

Jie MENG, rođen 1966. u Dafangu, u Guizhouu, u Kini, redoviti je profesor u prestižnom programu *Cheung Kong* Sveučilišta u Pekingu i jedan od vodećih svjetskih znanstvenika u području niskoenergijske nuklearne i hadronske fizike te nuklearne astrofizike. Diplomirao je fiziku 1986. na sveučilištu *Southwest China Normal University* u Chongqingu, a doktorat iz teorijske fizike stekao je 1991. na Sveučilištu u Pekingu postavši time jednim od najmlađih doktora znanosti u Kini. Nakon poslijedoktorskih usavršavanja i istraživačkih boravaka u vodećim međunarodnim institucijama – poput Instituta za teorijsku fiziku Kineske akademije znanosti u Pekingu, Instituta za nuklearnu fiziku u Dresdenu, Tehničkog sveučilišta u Münchenu i Instituta RIKEN u Tokiju – od 1999. djeluje kao profesor teorijske fizike na Sveučilištu u Pekingu. Na tom je sveučilištu osnovao međunarodno priznatu istraživačku grupu u području teorijske nuklearne fizike. Pod njegovim je mentorstvom obranjeno više od 50 magistarskih i doktorskih radova, a vodio je i tridesetak postdoktoranada. Dobitnik je brojnih nagrada, među kojima se posebno ističe Humboldtova istraživačka nagrada (*Humboldt Research Award*) 2022. Kao gostujući profesor boravio je na brojnim sveučilištima u Aziji i Europi, a sudjeluje i u radu uredničkih odbora nekoliko uglednih znanstvenih časopisa. Od 2018. član je Europske akademije (*Academia Europaea*). Znanstveni interes profesora Menga obuhvaća niskoenergijsku nuklearnu i hadronsku fiziku te nuklearnu astrofiziku. Među njegovim brojnim postignućima valja istaknuti otkriće kiralne simetrije u atomskim jezgrama, predviđanje višestrukih kiralnih dubletnih vrpca, razvoj kovarijantne teorije funkcionala gustoće za nove nuklearne fenomene, otkriće podrijetla skrivene pseudospinske i spinske simetrije te dinamičku sintezu jezgre 4He u nuklearnoj fisiji. Autor je brojnih temeljnih doprinosa nuklearnoj fizici i teoriji mnogočestičnih sustava, objavljenih u više od 500 znanstvenih radova, monografija i zbornika. Znanstveni rad profesora Menga tijekom protekla

dva desetljeća usko je povezan s Hrvatskom, a on je osobno zaslužan za mnoge uspjehe hrvatskih znanstvenika. Plodno surađuje s grupom za teorijsku nuklearnu fiziku Prirodoslovno-matematičkoga fakulteta u Zagrebu te aktivno promiče hrvatsku znanost i znanstvenike u Kini. Brojni doktorandi i postdoktorandi sa Sveučilišta u Pekingu boravili su i radili u Zagrebu u okviru zajedničkih projekata, uz potporu kineskih i hrvatskih stipendija. Istraživači s PMF-a uzvratili su posjetima Sveučilištu u Pekingu te drugim vodećim kineskim institutima i sveučilištima. Navedena suradnja rezultirala je nizom zajedničkih znanstvenih projekata, organizacijom radionica u obje zemlje te objavom velikog broja radova u vrhunskim časopisima.

* * * *

Tijmen PRONK rođen je 1979. u 's-Hertogenboschu, u Nizozemskoj, a slavistiku i indoeuropeistiku studirao je u Leidenu, gdje je diplomirao 2002. i magistrirao 2004. godine. Doktorirao je 2009. obranivši disertaciju *The Slovene Dialect of Egg and Potschach in the Galltal, Austria*; mentori su mu bili najugledniji nizozemski slavisti, profesori Jost Schaeken i Frederik Kortlandt. Stručno se usavršavao na Sveučilištu u Ljubljani (1997. – 1998). Od 2005. bio je zaposlen kao istraživač na projektu *Indoeuropski etimološki rječnik* na Sveučilištu u Leidenu, a zatim je 2010. postao poslijedoktorskim istraživačem u Institutu za hrvatski jezik i jezikoslovlje u Zagrebu, gdje je ostao do 2015. Nakon toga postao je docentom poredbene indoeuropske lingvistike na Sveučilištu u Leidenu, gdje je od 2023. direktor obrazovanja u Centru za lingvistiku toga sveučilišta. Član je Etimološke komisije pri Međunarodnome komitetu slavista, član uredništva ugledne serije publikacija *Leiden Studies in Indo-European* (Brill) i član Odbora za etimologiju i Odbora za dijalektologiju Razreda za filološke znanosti HAZU. Tijmen Pronk jedan je od vodećih inozemnih slavista i kroatista srednje generacije koji je u svojem dosadašnjem radu dao velik doprinos proučavanju hrvatske dijalektologije, akcentologije i etimologije. Ostvario je bogatu suradnju s hrvatskim lingvistima. Suautor je dvosveščanoga *Etimološkoga rječnika hrvatskoga jezika* (2016. – 2021.). Znatno je pridonio istraživanju hrvatskih dijalekata (osobito kajkavskih) i poredbene baltoslavenske akcentologije te se općenito smatra jednim od vodećih svjetskih stručnjaka za to područje. Osim toga Tijmen Pronk jedan je od dvojice urednika monumentalnoga etimološkog rječnika indoeuropskih jezika koji se izrađuje na Sveučilištu u Leidenu. Kao indoeuropeist svjetskoga ugleda Pronk je autor nekoliko iznimno utjecajnih radova iz poredbene gramatike indoeuropskih jezika (jedan je, u suautorstvu, objavio u prestižnom časopisu *Science*). U svojim je istraživanjima utvrdio ili utočnio nekoliko glasovnih zakona u praslavenskome i slavenskim jezicima te precizne formulacije nekih akcentoloških zakona u baltoslavenskim jezicima s obzirom na njihovu relativnu kronologiju. Samostalno je otkrio mnogobrojne nove indoeuropske i slavenske etimologije te je precizno formulirao neke glasovne zakone (primjerice tzv. Stangov zakon u baltoslavenskome i grčkome). Objavio je više od četrdeset znanstvenih radova i jednu samostalnu znanstvenu monografiju (dvije u suautorstvu), a uredio je četiri međunarodna znanstvena zbornika objavljena kod uglednih inozemnih izdavača.

* * * *

Josip ŠIMUNOVIĆ rođen je 1956. u Osijeku. Istraživački je profesor u Odjelu za znanost o hrani, bioprocesiranje i nutricionizam Državnoga sveučilišta Sjeverne Karoline, u Raleighu, u SAD-u. Diplomirao je na Prehrambeno-tehnološkome fakultetu Sveučilišta J. J. Strossmayera u Osijeku, magistrirao na Sveučilištu Florida, u Gainesvilleu, a doktorirao u području znanosti o hrani na Državnom sveučilištu Sjeverne Karoline. Od 1992. živi i radi u SAD-u. Istaknuti je i svjetski priznati znanstvenik u području prehrambenog inženjerstva.

Područja su znanstvenog interesa Josipa Šimunovića: kontinuirana toplinska obrada hrane i pića; kontinuirano zagrijavanje mikrovalovima, pasterizacija, sterilizacija hrane i biomaterijala; praćenje i validacija protoka čestica za procese kontinuirane sterilizacije višefazne hrane; napredni procesi kontinuirane sterilizacije te termoosjetljivi senzori i implantati za evaluaciju, snimanje i validaciju napredne toplinske sterilizacije u pakiranju i kontinuiranome poboljšanom aseptičnom protoku. Znanstveni rad Josipa Šimunovića usredotočen je na stvaranje novoga krajnjeg proizvoda, procesa i tehnologije. Kao autor i koautor objavio je više od 140 radova, od toga 44 u bazi WoSCC. Suurednik je i suautor monografije *Handbook of Aseptic Processing and Packaging* (CRC Press, 2024.). S više od 60 registriranih izuma izumitelj je na 23 američka patenta i 3 patenta u postupku te više od 50 međunarodnih patenata. Suosnivač je i glavni znanstveni djelatnik u poduzećima zasnovanima na inovacijama SinnoVita od 2016., SinnoVita od 2018. i FirstWave Innovations od 2019. Njegovi licencirani i komercijalizirani izumi i patenti intelektualna su osnova za 11 novih kompanija i 12 novih pogona za preradu hrane, napitaka i biomaterijala koji su uveli više od 250 novih proizvoda na svjetsko tržište, od procesne opreme do integriranih proizvodnih sustava te novih prehrambenih proizvoda s poboljšanim nutritivnim i organoleptičkim svojstvima. Za svoj rad dobio je brojne nagrade i priznanja, od kojih se izdvaja nagrada za životno djelo Međunarodnog udruženja za inženjerstvo i hranu (*International Association for Engineering and Food – IAEF*) 2023. Josip Šimunović uključen je u istraživanja s hrvatskim znanstvenicima, ponajprije na Prehrambeno-tehnološkom fakultetu u Osijeku, preko znanstvenih projekata, doktorskih radova, zajedničkih radova te sudjelovanja na znanstvenim skupovima kao pozvani predavač. U Hrvatskoj akademiji održao je 2025. predavanje na okruglome stolu *Razvoj tehnologija u prehrambenoj industriji*.

* * * *

Akademik **Hrvoje TKALČIĆ** rođen je 1970. u Bjelovaru. Redoviti je profesor na Australškome nacionalnom sveučilištu u Canberri i najugledniji živući seizmolog hrvatskoga podrijetla. Diplomirao je na Prirodoslovno-matematičkome fakultetu (PMF) u Zagrebu 1996., a doktorirao na Kalifornijskome sveučilištu u Berkeleyju 2001. Bio je poslijedoktorand u Scrippsovu istraživačkom institutu te u Nacionalnom laboratoriju *Lawrence Livermore* u SAD-u. Godine 2007. prelazi na Australsko nacionalno sveučilište, gdje napreduje do zvanja redovitog profesora. Od 2007. direktor je Opservatorija za seizmička i infrazvučna opažanja Warramunga, koji vodi u ime australske Vlade i Ujedinjenih naroda.

Svoj zavidni međunarodni status stekao je inovativnim istraživanjima Zemljine unutrašnjosti, od kore i plašta sve do unutarnje jezgre, koju se još donedavno relativno slabo poznavalo. Oslanjajući se na napredne metode analize seizmograma, upravo su njegova istraživanja unutarnje jezgre pridonijela da danas o svojstvima i strukturi najdubljih dijelova Zemlje znamo bitno više nego prije petnaestak godina, pa se H. Tkalčić smatra jednim od vodećih autoriteta za fiziku Zemljine jezgre. Valja spomenuti i inovativan koncept globalnoga korelacijskog valnog polja, primjene Bayesovih postupaka pri inverziji svojstava unutrašnjosti Zemlje te doprinose poznavanju građe Marsa na temelju analize tamo zabilježenih potresa. Veliku većinu svojih radova objavio je u najuglednijim geofizičkim časopisima, a uključio ih je i u svoju monografiju posvećenu unutarnjoj jezgri – prvu takve vrste publiciranu u svijetu. Njegovo je multidisciplinarno istraživanje rezultiralo međunarodnom suradnjom u seizmologiji, geodinamici, geokemiji i drugim znanstvenim disciplinama. Za svoj znanstveni rad H. Tkalčić dobio je brojna prestižna međunarodna priznanja uključujući članstvo u Australskoj akademiji znanosti, počasni doktorat Sveučilišta

u Zagrebu, Priceovu medalju, počasno članstvo u Američkoj geofizičkoj uniji te *Australian Laureate Fellowship*.

Profesor Tkalčić tijekom cijele svoje karijere održavao je snažne veze i suradnju s hrvatskim kolegama te je u brojnim javnim nastupima naglašavao kvalitetu obrazovanja koje je dobio na studiju u Zagrebu. Pod njegovim se mentorstvom u Canberri usavršavalo troje hrvatskih seizmologa koji su stečeno znanje uspješno prenijeli u Hrvatsku. H. Tkalčić čest je gost Geofizičkog odsjeka PMF-a, a komentari koje je o potresima i sličnim pojavama objavljivao u hrvatskim medijima vrlo su popularni. Svoju prvu popularnoznanstvenu knjigu o potresima napisao je na hrvatskome, a nedavno je prevedena na engleski jezik i publicirana u SAD-u.

REDOVITI ČLANOVI

I. RAZRED ZA DRUŠTVENE ZNANOSTI

Marko TROGRLIĆ rođen je 1972. u Splitu. Redoviti je profesor u trajnom zvanju moderne i suvremene povijesti na Odsjeku za povijest Filozofskoga fakulteta u Splitu i svećenik Katoličke crkve. Na Sveučilištu u Beču završio je studij povijesti, gdje je 2001. u Institutu za povijest istočne Europe i doktorirao. Na Odsjeku za povijest Filozofskoga fakulteta u Splitu kontinuirano održava sveučilišnu nastavu hrvatske moderne i suvremene povijesti na preddiplomskome, diplomskome i poslijediplomskome studiju. Predavao je i na doktorskom studiju povijesti na Sveučilištu u Zadru, na doktorskom studiju Katoličkoga bogoslovnog fakulteta Sveučilišta u Splitu i na doktorskom studiju Europskoga sveučilišta u Rimu (*Università Europea di Roma*). Prof. dr. sc. Marko Trogrlić obnašao je brojne dužnosti u tijelima akademske zajednice. Među ostalim, bio je dugogodišnji pročelnik Odsjeka za povijest, član Senata i dekan Fakulteta u razdoblju 2009. – 2013. Od 2021. pročelnik je Centra za hrvatske, mletačke i osmanske studije Sveučilišta u Splitu. Bio je voditelj projekta *MZOŠ-a Dalmacija i bečke središnje institucije u 19. stoljeću*, a zajedno s dr. Konradom Clewingom iz Regensburga bio je 2015./2016. i voditelj projekta *Zentralstaat und Provinzverwaltung im habsburgischen Dalmatien des Vormärz*, koji je financiralo Ministarstvo znanosti Bavarske vlade. Tijekom akademske godine 2016./2017. bio je stipendist njemačke zaklade KAAD (Bonn) za rad na projektu *Kirche und Staat im habsburgischen Dalmatien (1815. – 1855.)*. Sudjelovao je na brojnim međunarodnim znanstvenim skupovima u Hrvatskoj i inozemstvu. U razdoblju 2021. – 2025. bio je predsjednik Književnoga kruga Split. Godine 2022. izabran je za dopisnoga člana Austrijske akademije znanosti u Beču, u Razredu za filozofiju i povijest (*Philosophisch-Historische Klasse*). Dobitnik je Nagrade HAZU za znanstveni rad (zajedno s dr. sc. Stjepanom Matkovićem) za djelo *Političke bilješke Ante Trumbića 1930. – 1938.* (2 sveska). Autor je i priređivač 8 knjiga te 13 zbornika radova i uredničkih knjiga. Temeljno znanstvenoistraživačko područje kojim se bavi prof. dr. sc. Marko Trogrlić jest povijest Dalmacije od kraja 18. do početka 20. stoljeća, napose u odnosu na središnje institucije vlasti u Beču, ali i na bansku Hrvatsku. Svoje radove temelji na istraživanjima u arhivima i knjižnicama u Zadru, Splitu, Trogiru, Zagrebu, Beču, Rimu i Vatikanu. Uz pedesetak znanstvenih radova autor je triju monografija o austrijskim namjesnicima u Dalmaciji, sinteze *Dalmacija i Istra u 19. stoljeću* (u koautorstvu s N. Šetićem) te zbirke izvora *Iz korespondencije Josipa Franka s Bečom: 1907. – 1910.* Osobito je vrijedna njegova sintetska studija na njemačkome jeziku o južnim Slavenima u Prvome svjetskom ratu, koja je objavljena kao poglavlje za ugledni niz *Die Habsburgermonarchie 1848–1918.*

II. RAZRED ZA MATEMATIČKE, FIZIČKE I KEMIJSKE ZNANOSTI

Marijana ĐAKOVIĆ, rođena 1972. u Zagrebu, iznimna je, međunarodno priznata znanstvenica, vodeći hrvatski autoritet za kristalne materijale prilagodljive podražajima, u čemu spaja kemiju čvrstog stanja i kristalno inženjerstvo. Njezinim vodećim pozicijama u međunarodnim tijelima podiže se vidljivost hrvatske znanosti. Marijana Đaković diplomirala je na Prirodoslovno-matematičkome fakultetu Sveučilišta u Zagrebu i obranila doktorat 2008. Na Kemijskom odsjeku izabrana je u zvanje docentice 2013., a u zvanje redovite profesorice 2023. Od 2014. vodi istraživačku grupu u području kemije čvrstog stanja, fokusiranu na kristalografiju, strukturnu kemiju, supramolekulsku kemiju i kristalno inženjerstvo za dizajn molekulskih kristala ciljanih svojstava. Objavila je 74 znanstvena rada u vrhunskim kemijskim časopisima s više od 1.400 citata, uz h-indeks 22, te poglavlje knjige. Održala je više od 25 plenarnih/pozvanih predavanja u Europi, SAD-u i Japanu. Nagrađena je Državnom nagradom za znanost 2021. Bila je predsjednica i trenutno je potpredsjednica Europske kristalografske zajednice, a u Međunarodnoj kristalografskoj uniji članica je Komisije za strukturnu kemiju. Kao članica suradnica HAZU od 2020. sudjeluje u Odboru za kemiju te je predsjednica Znanstvenog vijeća za kristalografiju HAZU – Hrvatske kristalografske zajednice.

III. RAZRED ZA PRIRODNE ZNANOSTI

Iva TOLIĆ rođena je 1974. u Zagrebu. Voditeljica je Laboratorija za biofiziku stanice u Institutu *Ruđer Bošković* u Zagrebu. Diplomirala je molekularnu biologiju na Sveučilištu u Zagrebu. Doktorat je izradila na Sveučilištu Harvard i obranila na Sveučilištu u Zagrebu, a na poslijedoktorskom je usavršavanju bila u Kopenhagenu i u Firenci. U razdoblju 2004. – 2014. radila je kao voditeljica istraživačke grupe u Institutu *Max Planck* za molekularnu staničnu biologiju i genetiku u Dresdenu. Godine 2015. vratila se u rodni Zagreb. Područje njezina znanstvenog rada jest biofizika diobe stanice. U svojim interdisciplinarnim istraživanjima povezuje molekularnu staničnu biologiju s najmodernijim metodama mikroskopije, optogenetikom te pristupima iz matematike, fizike i računarstva. Svoj je ugled u međunarodnoj znanstvenoj zajednici izgradila zahvaljujući nizu temeljnih otkrića koja su omogućila razumijevanje biofizikalnih principa stanične diobe. Njezina su istraživanja razotkrila mehanizam kojim diobeno vreteno hvata kromosome, novu strukturu u diobenom vretenu nazvanu premošćujuće vlakno, kiralnost diobenog vretena te princip koji vodi kromosome prema središtu vretena i njegov utjecaj na pogreške u podjeli kromosoma u stanicama raka. Poseban doprinos predstavlja otkriće takozvane „zone opasnosti“ u stanici, područja u kojem kromosomi imaju povećanu vjerojatnost pogrešne podjele, čime je otvoren novi okvir za razumijevanje kromosomske nestabilnosti u raku. Autorica je više od 110 znanstvenih radova objavljenih u znanstvenim časopisima uključujući najprestižnije časopise *Nature*, *Science* i *Cell*. Izabrana je za članicu Europske akademije (*Academia Europaea*) i Europske organizacije za molekularnu biologiju (EMBO) te za članicu suradnicu Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti. Dobitnica je Nagrade *Ignaz Lieben* Austrijske akademije znanosti, odličja Red Danice hrvatske s likom Ruđera Boškovića, Državne nagrade za znanost, medalje i nagrade Udruženja europskih biofizičkih društava za izvanredne znanstvene doprinose u području biofizike, Europske nagrade za znanost o životu u kategoriji istraživača godine, Nagrade *Utjecajne hrvatske žene*, Nagrade Hrvatskoga društva za biokemiju i molekularnu biologiju za izniman doprinos razvoju molekularnih znanosti o životu te mnogih drugih priznanja. Održala je više od 200 pozvanih predavanja na međunarodnim konferencijama i u vrhunskim znanstvenim institucijama diljem svijeta. Vodila je 25 doktoranada. Nositeljica je više od 15 natječajnih znanstvenih projekata, među kojima se ističu dva projekta Europskoga istraživačkog vijeća, poznata kao znanstveni Oscari.

Slobodan MIKO rođen je 1962. u Varaždinu. Znanstveni je savjetnik u trajnom izboru u Hrvatskome geološkom institutu. Diplomirao je geologiju na Rudarsko-geološko-naftnome fakultetu Sveučilišta u Zagrebu 1987., magistrirao 1996., a doktorirao 2008. na Sveučilištu u Zagrebu iz polja geologije. U razdoblju 1988. – 1993. radio je na Rudarsko-geološko-naftnome fakultetu Sveučilišta u Zagrebu kao znanstveni novak, a od 1993. zaposlen je u Hrvatskome geološkom institutu. U toj je ustanovi bio predstojnik Zavoda za mineralne sirovine u tri mandata te ravnatelj Hrvatskoga geološkog instituta 2017. – 2025. u dva mandata. Osobito se istaknuo u pripremi i provedbi projekta *GEOLAB*, najvećega infrastrukturnog projekta u povijesti Hrvatskoga geološkog instituta i hrvatske geoznanstvene zajednice.

Jedan je od najistaknutijih i najcitiranijih hrvatskih geoznanstvenika, s osobito važnim doprinosima u području geokemije, paleolimnologije i paleookolišnih istraživanja Jadranskoga mora. Njegov se znanstveni doprinos posebno očituje u tome što je inicirao, znanstveno oblikovao i sustavno usmjerio istraživanja geologije i paleookoliša Jadrana, čime je u hrvatskoj znanosti uspostavio novo i trajno istraživačko područje. Bio je voditelj ključnih nacionalnih znanstvenih projekata posvećenih geologiji Jadrana te autor njihovih temeljnih znanstvenih koncepata, od istraživačke ideje i metodološkoga okvira do interpretacije rezultata. Njegova su istraživanja privukla pozornost više međunarodnih istraživačkih skupina, a suradnjom sa Sveučilištem u Kopenhagenu uvedene su suvremene interdisciplinarne metode uključujući analize okolišnoga DNK, čime je hrvatska geoznanost uključena u vrhunska europska istraživanja. Objavio je velik broj znanstvenih radova u vodećim međunarodnim i domaćim časopisima, a njegovi su radovi visoko citirani u relevantnim svjetskim bazama podataka. Koautor je knjige *Geokemijski atlas Republike Hrvatske*, kapitalnoga djela hrvatske primijenjene geokemije. Zahvaljujući mentorstvu osam doktoranada i vođenju diplomskih radova i znanstvenih projekata stvorio je prepoznatljivu znanstvenu školu u području geokemije i paleookolišnih istraživanja te dao važan doprinos oblikovanju nove generacije hrvatskih geoznanstvenika. Bio je predsjednik Hrvatskoga geološkog društva u razdoblju 2022. – 2024. te se istaknuo snažnim institucionalnim, organizacijskim i infrastrukturnim djelovanjem povezujući znanstvenu izvrsnost, vodstvo i razvoj nacionalnih kapaciteta u geoznanosti.

Vlasta ČOSVIĆ rođena je 1957. u Puli. Geologinja je i mikropaleontologinja, profesorica emerita Sveučilišta u Zagrebu, čiji je znanstveni rad usmjeren na razumijevanje mezozojskih i kenozojskih taložnih okoliša Vanjskih Dinarida. Diplomirala je, magistrirala i doktorirala na Prirodoslovno-matematičkome fakultetu, gdje je od 1981. do umirovljenja 2024. bila zaposlena i gdje je napredovala do zvanja redovite profesorice u trajnom izboru. Kao gostujuća profesorica predavala je na Sveučilištu u Ljubljani, Jagiellonskome sveučilištu u Krakovu te Sveučilištu u Beču, a danas predaje na prijediplomskome studiju Fakulteta prirodnih znanosti Sveučilišta u Puli. Mentorirala je brojne završne i diplomske radove kako na matičnome fakultetu, tako i na Sveučilištu u Trstu, a mentorirala je i ocjenjivala i doktorske i habilitacijske radove na sveučilištima diljem Europe i svijeta. Na matičnome fakultetu u dva mandata obnašala je funkciju prodekanice te je bila pročelnica Geološkog odsjeka i predstojnica zavoda. Njezin znanstveni doprinos očituje se u tri ključna područja. Središnje mjesto zauzimaju istraživanja paleogenskih velikih bentičkih foraminifera te njihove primjene u biostratigrafiji i rekonstrukciji sedimentacijskih okoliša u Vanjskim Dinaridima. Razvila je model formiranja prijelaznih karbonatnih rampa u dinaridskome predgorskom bazenu, primjenjiv i u drugim tektonski aktivnim bazenima. Za taj doprinos 2018. primila je Nagradu HAZU za najviša znanstvena dostignuća. Uz navedeno definirala je ključna načela morfoloških promjena paleogenskih rotalidnih foraminiferskih zajednica tijekom tranzicije iz plitkomorskih u dubokomorska okruženja. Zahvaljujući dugogodišnjoj suradnji s mađarskim geofizičarima na istraživanjima mezozojskih i kenozojskih vapnenaca, unaprijedila je razumijevanje složene tektonske evolucije Vanjskih Dinarida. U novije vrijeme istraživanja usmjerava na recentne foraminifere Jadranskoga mora, s posebnim naglaskom na odnos između zajednica, antropogenog stresa i klimatskih utjecaja. Aktivno je sudjelovala u organizaciji brojnih domaćih i međunarodnih znanstvenih skupova. Bila je voditeljica dvaju kompetitivnih nacionalnih znanstvenih i nekoliko bilateralnih projekata te je sudjelovala u dvama projektima Međunarodnoga programa za geoznanost (IGCP) pri UNESCO-u. Članica je uredničkih odbora časopisa *Palaios*, *Geologia Croatica* i *RMZ Materials and Geoenvironments*. Godine 2018. izabrana je za članicu suradnicu Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, a 2025. za dopisnu članicu Slovenske akademije znanosti i umjetnosti.

IV. RAZRED ZA MEDICINSKE ZNANOSTI

Dragan LJUTIĆ rođen je 1956. u Šibeniku. Diplomirao je 1980. na Medicinskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, gdje je i doktorirao. Zaposlen je u Klinici za unutarnje bolesti KBC-a *Split* kao specijalist interne medicine i uži specijalist nefrologije te na Medicinskom fakultetu Sveučilišta u Splitu kao redoviti profesor u trajnom zvanju. Glavna su područja rada kandidata nefrologija, dijaliza i arterijska hipertenzija. Utemeljio je u KBC-u *Split* metode dijagnostike i terapije bubrežnih bolesti (biopsija bubrega). Kao nefrolog prvi je počeo s pristupom krvnim žilama za hitnu dijalizu te je utemeljio druge vrste dijalize: kontinuiranu, peritonejsku plazmaferezu i hemoperfuziju. Brojnim predavanjima i organizacijama simpozija i kongresa u zemlji i inozemstvu pridonio je edukaciji mladih kolega i sveukupne specijalističke struke. Europski je specijalist nefrologije, a bio je predsjednik Hrvatskoga društva za nefrologiju, dijalizu i transplantaciju te je izabran za člana Američkoga udruženja za bolesti srca (*American Heart Association*) kao *Premium Professional Member* i brojnih međunarodnih udruga. U navedenim područjima profesor Ljutić provodio je i znanstvena istraživanja te je ukupno objavio 189 publikacija, pri čemu mu je ukupni broj citata u bazi *Google Scholar* 1.345, a h-indeks 20. Dobitnik je brojnih nagrada i priznanja (posljednje je posebna Povelja Hrvatske liječničke komore). Za vrijeme njegova dekanstva na Medicinskom fakultetu u Splitu počeo se izvoditi studij Medicina na engleskom jeziku; otvoreni su poslijediplomski studiji te doktorske škole, što je pridonijelo velikom porastu broja doktorata i objavljenih članaka u međunarodnim časopisima te je imalo utjecaja na prepoznatljivost fakulteta. Kao rektor Sveučilišta u Splitu osnovao je nove studije: Agronomija Mediterana, Hotelijerstvo i gastronomija, Psihologija na engleskom jeziku, Molekularna biologija, Komunikacija i mediji i Logopedija. Pod njegovim vodstvom ostvarila su se velika ulaganja u infrastrukturu Sveučilišta te su dobiveni znanstveni projekti (osobno je voditelj projekta *STIM-REI* u sklopu Centra izvrsnosti za znanost i tehnologiju). Sveučilište u Splitu ima permanentan rast, razvoj i prepoznatljivost na brojnim ljestvicama te je na posljednjoj ljestvici svjetskih sveučilišta zauzelo 79. mjesto od 400 najboljih inovativnih sveučilišta (WURI ljestvica) – 1. mjesto u kategoriji mobilnosti, 4. mjesto u kategoriji brenda i reputacije i 7. mjesto u kategoriji podrške i angažmana studenata.

Domagoj DELIMAR rođen je 1968. u Zagrebu. Redoviti je profesor u trajnom zvanju na Klinici za ortopediju Kliničkoga bolničkog centra *Zagreb* i Medicinskoga fakulteta Sveučilišta u Zagrebu te znanstveni savjetnik u trajnom zvanju u području biomedicine i zdravstva. Diplomirao je 1993. na Medicinskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, specijalizaciju iz ortopedije završio je 2000., a supspecijalizaciju iz traumatologije lokomotornog sustava 2015. Doktorsku disertaciju obranio je 2002. pod mentorstvom prof. dr. sc. Krešimira Koržineka. Od 2009. obnaša dužnost predstojnika Klinike za ortopediju KBC-a *Zagreb*, a od 2013. pročelnik je Katedre za ortopediju Medicinskoga fakulteta Sveučilišta u Zagrebu. Predsjednik je Hrvatskog udruženja ortopeda i traumatologa (HUOT) od 2011. te redoviti član Akademije medicinskih znanosti Hrvatske od 2014. Stručno se usavršavao u inozemstvu. Bio je stipendist austrijskoga Ministarstva znanosti 1993. (*Landes Krankenhaus, Graz*) te programa *Anica Bitenc Travelling Fellowship* Kanadskoga ortopedskog društva 1997. Dobitnik je stipendije Američke akademije ortopedskih kirurga (AAOS) za studijski boravak u SAD-u 2004. i za program *International Emerging Leaders* 2013. te je boravio u bolnici *Massachusetts General Hospital* i na Sveučilištu Harvard. Bio je voditelj i suradnik na više znanstvenih projekata uključujući projekt Hrvatske zaklade za znanost *Karakterizacija hrskavice acetabuluma i femura u odraslih bolesnika s razvojnim poremećajem kuka – HIPoCART*. Aktivno je sudjelovao na međunarodnome FP7 projektu *OSTEOGROW*. Bio je mentor pri izradi 13 uspješno obranjenih doktorskih disertacija i brojnih diplomskih radova na Medicinskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Voditelj je više kolegija na diplomskome i poslijediplomskome studiju. Autor je 46 radova u časopisima indeksiranim u bazi *Current Contents* i 17 radova u publikacijama *Science Citation Index Expanded* te brojnih drugih znanstvenih i stručnih publikacija, poglavlja u knjigama i kongresnih priopćenja. Ukupni znanstveni opus Domagoja Delimara obuhvaća više od 130 radova koji su citirani više od 900 puta. Predsjedao je redovitim kongresima HUOT-a te je organizirao brojne stručne i znanstvene skupove. Recenzent je u više međunarodnih indeksiranih časopisa. Glavna područja njegova kliničkoga i znanstvenog rada uključuju primarnu i revizijsku artroplastiku kuka i koljena, složene rekonstruktivne zahvate te istraživanje patogeneze i liječenja razvojnog poremećaja kukova.

VII. RAZRED ZA LIKOVNE UMJETNOSTI

Lovro ARTUKOVIĆ rođen je 1959. u Zagrebu. Maturirao je u Klasičnoj gimnaziji u Zagrebu (1978.), a diplomirao je na Grafičkom odsjeku Akademije likovnih umjetnosti u Zagrebu u klasi prof. Ante Kuduza (1983.). Do 1987. slobodni je umjetnik i grafički dizajner. U razdoblju 1987. – 1992. radi kao nastavnik u Školi za primijenjenu umjetnost i dizajn u Zagrebu. Do 1994. djeluje kao slobodni umjetnik i grafički dizajner, od kada radi kao asistent, a zatim docent na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu. Od 2003. ponovno je slobodni umjetnik i djeluje u Berlinu i Zagrebu. Izlaže neprekidno od 1985., kada je održao prvu samostalnu izložbu u Zagrebu. Od tada do danas izlagao je na 60-ak samostalnih i 90-ak skupnih izložaba u Hrvatskoj i europskim zemljama. Imao je izložbe u svim važnim institucijama u Hrvatskoj. Prvu retrospektivnu izložbu održao je u Galeriji umjetnina u Splitu (2001.), koja je zatim postavljena u Galeriji umjetnina u Dubrovniku te u Muzeju vode (*Museu da Água*) u Lisabonu. Velika retrospektivna izložba održana mu je u Galeriji Klovićevi dvori (2008.). Slike Lovre Artukovića nalaze se u javnim i privatnim zbirkama kao što su one u Muzeju suvremene umjetnosti (Zagreb), Muzeju za umjetnost i obrt (Zagreb), Muzeju moderne i suvremene umjetnosti (Rijeka), Galeriji umjetnina (Split), Muzeju Albertina (Beč), u Zbirci Nede Young (*Neda Young Collection*, New York) i drugdje. Među nagradama ističu se Godišnja nagrada Hrvatskoga društva likovnih umjetnika (HDLU, 2001.) i Nagrada publike na izložbi *Macht Kunst* (*Deutsche Bank KunstHalle*, Berlin, 2013.). O njegovu radu objavljeno je šest stručnih knjiga, brojne recenzije izložaba i intervjui u većini važnih dnevnih, tjednih i stručnih tiskovina, a o njegovu slikarstvu snimljena su dva filma (Lukas Nola i Igor Mirković). Artukovićevo djelo utjecalo su na mnoge mlade umjetnike i ohrabrila su ih te su pridonijela da slikarska scena u Hrvatskoj ostane vitalna. U radu Lovre Artukovića vidljiva je geneza od jednostavnoga crtačkog postupka preko grafičkog pristupa do slikarskoga majstorstva. Kvalitetom i brojem izložaba u zemlji i inozemstvu potvrđivana je njegova umjetnička izvrsnost. Vidljivost i prisutnost njegova rada u javnim izložbenim prostorima snažno je utjecalo na više generacija mladih likovnih umjetnika, uključujući i filmske. Svojim dugogodišnjim djelovanjem u Berlinu Lovro Artuković donosio je aktualna slikarska usmjerenja u našu sredinu pridonoseći njezinoj raznolikosti i suvremenosti.

Sanja CVETNIĆ, rođena 1961. u Zagrebu, redovita je profesorica u trajnom zvanju na Odsjeku za povijest umjetnosti Filozofskoga fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, gdje je diplomirala povijest umjetnosti i komparativnu književnost (1986.) te magistrirala (1992.) i obranila disertaciju *Slikarstvo u drugoj polovici XVII. i početkom XVIII. stoljeća u Zagrebu* (1998.). Na Fakultetu književnosti i filozofije (*Facoltà di Lettere e Filosofia*) u Bologni diplomirala je na interdisciplinarnome studiju Umjetničkih, glazbenih i izvedbenih disciplina (*Discipline delle arti, della musica e dello spettacolo*) (1992.). Bila je kustosica talijanske zbirke Strossmayerove galerije starih majstora Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti (1990. – 2000.).

Znanstveno, nastavno i javno djelovanje Sanje Cvetnić čini zaokruženu i snažnu cjelinu, u kojoj se temeljna istraživanja sustavno pretaču u nastavnu praksu, muzeološke projekte i širu kulturnu recepciju. Riječ je o doprinosu trajne vrijednosti, s jasno mjerljivim učincima u nacionalnome i međunarodnome kontekstu. Bila je voditeljica sedam znanstvenoistraživačkih projekata. Vrhunac i kruna njezinih istraživanja znanstvena je monografija *Ikonografija nakon Tridentskog sabora i hrvatska likovna baština* (2007., 2020.), koja je najcitiranija knjiga s toga područja objavljena u Hrvatskoj, te uredničko-autorski projekt *Trident u Hrvatskoj: Vizualizacije tridentskoga programa u likovnoj baštini* (2022.). Slikarstvo i likovna kultura starijih razdoblja teme su njezinih istraživanja i njezina nastavnoga djelovanja i ne obuhvaćaju samo tumačenja likovnih, stilskih i tematskih sadržaja umjetničkoga djela nego je razvila nove postupke tumačenja u kontekstu socijalnih okolnosti nastanka umjetničkoga djela, posebno plemićkoga i crkvenoga naručiteljstva te odnosa liturgijskih potreba prema umjetničkim narudžbama. Njezin znanstveni opus (tri autorske, tri suautorske i pet uredničkih knjiga, više od stotinu znanstvenih radova, radovi u zbornicima sa znanstvenih skupova i brojni drugi radovi) te profesorski rad (mentorica pri izradi deset disertacija i više od stotinu diplomskih radova) rezultati su najviših vrijednosti, doprinosi u povijesti umjetnosti, posebice u području slikarstva i likovne kulture starijih razdoblja 15. – 19. stoljeća, u kojima je proširila korpus hrvatske baštine novim imenima, novim djelima i novim pristupima istraživanju i interpretaciji – pokazatelji su to opće poznatosti i opće priznatosti kao vrhunske znanstvenice, ugledne stručnjakinje i sveučilišne profesorice u području likovnih umjetnosti. Kao aktivna sudionica u fakultetskim i državnim povjerenstvima utjecala je na oblikovanje s(a)v(i)jesti o hrvatskoj kulturnoj baštini.

Katarina HORVAT-LEVAJ rođena je 1957. u Zagrebu. Na Filozofskome fakultetu Sveučilišta u Zagrebu diplomirala je povijest umjetnosti i arheologiju (1981.) te je magistrirala (1985.) i obranila disertaciju *Barokna reprezentativna stambena arhitektura u Dubrovniku* (1995.). Znanstveno se usavršavala na Sveučilištu u Padovi (1988.). Zaposlena je u Institutu za povijest umjetnosti u Zagrebu (od 1982.), gdje je ravnateljica (od 2019.). U trajno znanstveno zvanje znanstvene savjetnice izabrana je 2011. Znanstveni opus Katarine Horvat-Levaj (sedam autorskih knjiga, deset uredničkih knjiga, znanstveni članci, radovi u zbornicima sa znanstvenih skupova i enciklopedijama, konzervatorske studije i dr.), rezultati i doprinosi u povijesti umjetnosti te ugled koji je stekla sudjelujući u radu stručnih vijeća, odbora i stručno-savjetodavnih povjerenstava u ministarstvima i ustanovama u kojih su nadležnosti istraživanje, očuvanje i obnova hrvatske spomeničke baštine – pokazatelji su njezine opće poznatosti i opće priznatosti kao vrhunske znanstvenice i ugledne stručnjakinje u području likovnih umjetnosti te zaštite i očuvanja kulturnih dobara. Nagrađena je Državnom godišnjom nagradom za znanost za knjigu *Barokne palače u Dubrovniku* (2001.) te Nagradom HAZU za najviša znanstvena i umjetnička dostignuća u Republici Hrvatskoj za knjigu *Akadska crkva sv. Katarine u Zagrebu* (2011.), za koju dobiva i Godišnju nagradu Društva povjesničara umjetnosti Hrvatske *Radovan Ivančević*. Državnom godišnjom nagradom za znanost i Godišnjom nagradom Društva povjesničara umjetnosti Hrvatske nagrađena je i za monografiju *Barokna arhitektura* (2015.). Vodila je znanstvenoistraživačke projekte Ministarstva znanosti RH *Graditeljska baština Hrvatske od 16. do 19. stoljeća* (2002. – 2006.) i *Arhitektura i urbanizam Hrvatske od 16. do 18. stoljeća – ishodišta i kontekst* (2007. – 2014.), kompetitivni projekt Hrvatske zaklade za znanost *Eugen Savojski (1663. – 1736.) i gradovi–tvrđave jugoistočne granice Habsburške Monarhije* (2018. – 2023.) te brojne druge istraživačko-izdavačke projekte u Institutu za povijest umjetnosti. Katarina Horvat-Levaj svojim se istraživanjima i objavljenim radovima svrstala među najvažnije hrvatske znanstvenike koji su se bavili i bave se područjem arhitekture i urbanizma starijih povijesnih razdoblja. Njezine studije, monografije i knjige znatno su proširile naše poznavanje arhitekture tih razdoblja i bitno su pridonijele tumačenju njihove stilske klasifikacije te udjela u kontekstu europske povijesti arhitekture.

VIII. RAZRED ZA GLAZBENU UMJETNOST I MUZIKOLOGIJU

Hana BREKO KUSTURA rođena je 1970. u Splitu. Članica je suradnica HAZU od 2018. Studij muzikologije i glazbene publicistike završila je 1993. na Muzičkoj akademiji Sveučilišta u Zagrebu. Poslijediplomski studij počela je u okviru jednogodišnje DAAD-ove stipendije pri Institutu za muzikologiju Sveučilišta *Friedrich-Alexander* u Erlangenu-Nürnbergu 1994./95. Magistrirala je 1998., a doktorirala 2002. na Muzičkoj akademiji Sveučilišta u Zagrebu.

Dobitnica je Nagrade HAZU, Osobne nagrade Grada Sinja te Nagrade Hrvatskoga glazbenog zavoda. Godine 2019. predsjednica Republike Hrvatske odlikovala ju je Redom hrvatskoga pletera. Od 1996. radi u Odsjeku za povijest hrvatske glazbe HAZU, a od 2024. na radnome mjestu znanstvene savjetnice u trajnom zvanju. U zvanje naslovne redovite profesorice u trajnom izboru izabrana je 2025. na Muzičkoj akademiji Sveučilišta u Zagrebu, gdje kontinuirano od 1998. godine predaje kolegije iz područja srednjovjekovne glazbe. Članica je uredništva uglednih znanstvenih časopisa u zemlji i inozemstvu. Sudjelovala je na više od pedeset međunarodnih simpozija u Hrvatskoj, europskim zemljama i SAD-u.

Suradivala je na domaćim i međunarodnim znanstvenim projektima, a 2017. – 2021. bila je voditeljica interdisciplinarnog projekta *CROMUSCODEX70* Hrvatske zaklade za znanost, za koji je 2021. dobila Nagradu *Josip Andreis*. Usavršavala se na sveučilištima i muzikološkim institutima u Erlangenu, Budimpešti, Trondheimu, Stockholmu, Würzburgu i Torontu.

Znanstveni opus Hane Breko Kustura temelji se na akribičnome arhivskom radu, a obuhvaća pet autorskih knjiga, šezdeset izvornih znanstvenih radova te četrdeset stručnih radova, koje je, osim na hrvatskome, objavila na njemačkome, engleskome i francuskome jeziku. Autorica je kapitalnih radova o najstarijim slojevima hrvatske glazbe i najnovije monografije *Glazba povijesnih hrvatskih zemalja u srednjemu vijeku* (2022.) te međunarodno zapaženih radova o glazbenim kodeksima srednjovjekovne Dalmacije, Istre i Biskupije Zagreb. Opus profesorice Breko Kustura karakterizira tematska raznolikost. U njemu nalazimo radove koji se bave ranom glazbom, ali i opusima suvremene hrvatske glazbe, poglavito crkvene. Zaslužna je za reinterpetaciju porijekla najstarijih hrvatskih glazbenih gregorijanskih kodeksa. Njezina su istraživanja interdisciplinarna, na razmeđu muzikologije, paleografije i liturgike, i često citirana u radovima inozemnih i hrvatskih znanstvenika. Prof. Breko Kustura daje stalan doprinos i sveučilišnoj nastavi, gdje je mentorica pri izradi diplomskih i doktorskih radova iz područja muzikologije i crkvene glazbe. Sudjeluje u recenziranju projekata i radova za hrvatske i strane znanstvene časopise. Suraduje s kolegama sa sveučilištā u Würzburgu, Trentu i Harvardu.

Aktivna je i na području popularizacije znanosti kao autorica više od petsto radijskih emisija na Trećem programu Hrvatskoga radija. Predsjednica je Vijeća za glazbu i glazbeno-scenske djelatnosti pri Ministarstvu kulture i medija Republike Hrvatske. Prof. Breko Kustura vrlo je produktivna i svestrana znanstvenica, ugledna muzikologinja i pedagoginja čiji je znanstveni i stručni rad prepoznat i iznimno cijenjen kako u Hrvatskoj, tako i u inozemstvu.

IX. RAZRED ZA TEHNIČKE ZNANOSTI

Sanja MARTINEZ (rođ. Rešetić) rođena je 1968. u Zagrebu. Diplomirala je fiziku na Prirodoslovno-matematičkome fakultetu, a doktorski je rad obranila na Fakultetu kemijskog inženjerstva i tehnologije Sveučilišta u Zagrebu. Od travnja 1994. zaposlena je na Fakultetu kemijskog inženjerstva i tehnologije Sveučilišta u Zagrebu, gdje je 2017. izabrana za redovitu profesoricu u trajnom zvanju u području tehničkih znanosti, u poljima kemijskog inženjerstva i temeljnih tehničkih znanosti. Istaknuta je hrvatska znanstvenica međunarodne reputacije. Znanstvena djelatnost S. Martinez usmjerena je na područje elektrokemije, korozije i zaštite materijala. Bavi se istraživanjima inhibitora korozije, sustava katodne zaštite, elektrokemijskih senzora, zaštitnih premaza i integracije strojnog učenja u analizu impedancijskih spektara. Autorica je niza važnih znanstvenih radova, od kojih su 64 indeksirana u bazi *WoSCC* i citirana 2.724 puta te 73 u bazi *Scopus* i citirana 3.227 puta. Gotovo polovica radova objavljena joj je u Q1, a pet u D1 časopisima, h-indeks joj, po *WoSCC*-u, iznosi 32. Šestu godinu zaredom uvrštena je među 2% najutjecajnijih znanstvenika u svijetu po Stanfordskoj listi, i u godišnjoj i u cjeloživotnoj kategoriji. Tijekom karijere bila je voditeljica i suradnica na nizu znanstvenih projekata i lokalna koordinatorica jednog CEEPUS-ova projekta. Trenutno je suradnica na dva prestižna europska istraživačka projekta u okviru programa *HORIZON–EIC Pathfinder Challenge* i *NextGenerationEU* te osoba za kontakt pri Europskoj obrambenoj agenciji (*European Defence Agency*) za Hrvatsku. Sanja Martinez predaje niz kolegija iz područja elektrokemije i korozije. Mentorirala je osam doktorskih radova i više od 80 završnih i diplomskih radova. Vodila je više od 50 stručnih i industrijskih projekata iz područja korozije, katodne zaštite, dijagnostike sustava i analize uzroka oštećenja. Djeluje i kao edukatorica u struci te je organizirala desetke stručnih seminara. Istaknuta je sudionica sustava tehničke normizacije te ocjenjivačica akreditacijskih agencija u Hrvatskoj i Sloveniji. Obnašala je niz stručnih funkcija, bila je predsjednica Hrvatskoga društva za zaštitu materijala, predsjednica tehničkog odbora pri Hrvatskome zavodu za norme te ocjeniteljica akreditacijskih agencija u Hrvatskoj i Sloveniji. Dobitnica je Nagrade *Fran Bošnjaković* za znanstveni rad i Nagrade za sveučilišnu inovaciju godine Sveučilišta u Zagrebu. Nagrađena je s više medalja na međunarodnim smotrama inovatora. Suizumitelj je inovativnog uređaja za mjerenje barijernih svojstava premaza koji je na konferenciji *Zagreb Connect 2019* nagradila *start-up* zajednica, što je potaknulo osnutak uspješne *spin-off* tvrtke ReCorrTech d.o.o., koje je suvlasnica.

ČLANOVI SURADNICI

I. RAZRED ZA DRUŠTVENE ZNANOSTI

Branka GRBAVAC rođena je 1978. u Prozoru (Rama). U Zagrebu je završila jezičnu gimnaziju, a studij jednopredmetne povijesti na Hrvatskim studijima Sveučilišta u Zagrebu. Na Filozofskome je fakultetu Sveučilišta u Zagrebu 2006. magistrirala, a 2010. doktorirala. Od 2002. do danas zaposlena je u Odsjeku za povijesne znanosti Zavoda za povijesne i društvene znanosti HAZU u Zagrebu, od 2024. u zvanju znanstvene savjetnice. U historiografskome radu posvetila se društvenim, pravnim i političkim odnosima u srednjovjekovnoj Dalmaciji i objavljivanju izvornoga gradiva za srednjovjekovnu povijest. Kao istraživačica usavršavala se u europskim medijevističkim središtima, a njezini su radovi nastali u okviru brojnih domaćih i međunarodnih znanstvenih projekata, u kojima je imala istaknutu istraživačku ulogu. Sudjelovala je na tridesetak međunarodnih i domaćih znanstvenih skupova.

Znanstveni prinos dr. sc. Grbavac obuhvaća četiri tematske cjeline: povijest ustanove javnog bilježništva, objavljivanje izvorne građe (egdotika), političku i društvenu povijest hrvatskoga srednjovjekovlja i povijest srednjovjekovne medicine. O tim je temama u prestižnim hrvatskim i međunarodnim publikacijama objavila više od četrdeset izvornih znanstvenih radova, a u koautorstvu je priredila *Leksikon hrvatskoga srednjovjekovlja* i *Spise splitskog bilježnika Albertola Bassanege od 1368. do 1369. godine*. Autorica je brojnih stručnih i publicističkih tekstova. U tisku joj je knjiga *Ego notarius scripsi et complevi. Povijest javnog bilježništva na istočnojadranskoj obali od 12. do konca 14. stoljeća*.

Ozana NADOVEZA rođena je 1986. u Šibeniku. Zaposlena je kao izvanredna profesorica na Ekonomskome fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Svojim dosadašnjim znanstvenim radom znatno je pridonijela razvoju istraživanja iz područja makroekonomije s naglaskom na ekonomske politike i makroekonomsko modeliranje te fiskalne politike, tržište rada i strukturne analize. Njezini radovi, temeljeni na modelima prilagođenima malim otvorenim ekonomijama, pružaju empirijski utemeljene uvide relevantne za oblikovanje hrvatske ekonomske politike uz prepoznatljiv metodološki i komparativni međunarodni doprinos. Izvrsnost istraživanja dr. sc. Ozane Nadoveze potvrđena je objavljenim znanstvenim člancima u domaćim i prestižnim svjetskim znanstvenim časopisima te godišnjom Nagradom *Marijan Hanžeković* 2024. za najbolji znanstveni članak.

Kontinuirano se stručno usavršava u zemlji i inozemstvu. Boravila je na ljetnoj školi u Essexu u Ujedinjenome Kraljevstvu, završila je edukaciju *EcoMod Networka* te je sudjelovala na centralnobankarskim seminarima u organizaciji institucija kao što su *Bank of England* i *Joint Vienna Institute* (MMF). Praktično iskustvo stjecala je i u Hrvatskoj narodnoj banci, najprije kao savjetnica u Direkciji za modeliranje, a zatim kao viša savjetnica u Direkciji za ekonomske analize.

Tomislav GALOVIĆ rođen je 1979. u Novoj Gradiški. Na Filozofskome fakultetu Sveučilišta u Zagrebu diplomirao je povijest, arhivistiku, latinski jezik i rimsku književnost te je doktorirao na medievističku temu. Profesor je i predstojnik Katedre za pomoćne povijesne znanosti na Odsjeku za povijest Filozofskoga fakulteta u Zagrebu, gdje je bio obnašatelj dužnosti prodekana za organizaciju i razvoj. Predsjednik je Hrvatskoga nacionalnog odbora za povijesne znanosti. Posebno je plodan znanstvenik s međunarodnom reputacijom: objavio je 5 autorskih, 10 koautorskih i 10 uredničkih knjiga (zbornika) te oko 50 znanstvenih radova u prestižnim časopisima i zbornicima. Dobitnik je Državne nagrade za znanost. Istraživač je na nizu domaćih i međunarodnih projekata, a sada je voditelj institucionalnoga istraživačkog projekta. Pouzdan je suradnik, vrstan sveučilišni nastavnik i temeljit istraživač tema iz srednjovjekovnoga i novovjekovnoga razdoblja, s istaknutim širokim znanstveno-stručnim interesima (hrvatsko glagoljaštvo, povijest otoka Krka). Akademiji bi bio iznimno koristan i pouzdan član suradnik u Razredu za društvene znanosti. Na to ukazuju njegovi znanstveni rezultati i angažman na strukovnom polju, posebno na objavljivanju povijesnih izvora i organiziranju nacionalnih kongresa hrvatskih povjesničara i drugih skupova, zatim rad na znanstvenim projektima, mreža znanstvenih kontakata te veliko uredničko iskustvo.

II. RAZRED ZA MATEMATIČKE, FIZIČKE I KEMIJSKE ZNANOSTI

Filip NAJMAN rođen je 1984. u Zagrebu. Redoviti je profesor na Matematičkom odsjeku Prirodoslovno-matematičkoga fakulteta Sveučilišta u Zagrebu. Jedan je od vodećih svjetskih matematičara srednje generacije u području teorije brojeva i aritmetičke algebarske geometrije. Riječ je o centralnim područjima moderne matematike. U svojim radovima objavljenima u zadnjih desetak godina u prestižnim inozemnim matematičkim časopisima dao je važne znanstvene doprinose u aritmetičkoj algebarskoj geometriji koji uključuju klasifikaciju torzijskih grupa, stupnjeva izogenija i Galoisovih reprezentacija eliptičkih krivulja nad poljima algebarskih brojeva malog stupnja te dokaz modularnosti eliptičkih krivulja nad kubičnim poljima. Znatno je pridonio i razumijevanju kvadratnih točaka na modularnim krivuljama i njihovih gonálnosti. Organizirao je više vrlo uspješnih međunarodnih konferencija te je bio voditelj pri izradi šest doktorskih disertacija. Održao je plenarno predavanje na *8. hrvatskome matematičkom kongresu*. Dobitnik je mnogih nagrada za svoj znanstveni rad. Član je uredništava niza matematičkih časopisa uključujući *Research in Number Theory*.

III. RAZRED ZA PRIRODNE ZNANOSTI

Vanda JURANIĆ LISNIĆ rođena je 1981. u Zagrebu. Izvanredna je profesorica na Medicinskom fakultetu Sveučilišta u Rijeci. Diplomirala je biotehnologiju na Prehrambeno-biotehnološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu 2006., a doktorirala je na Medicinskom fakultetu u Rijeci. Znanstveni su joj interesi biologija, imunologija i patogeneza virusnih infekcija s naglaskom na citomegalovirus (CMV). U svojem radu koristi se mišjim modelom infekcije CMV-om kombinirajući sekvencioniranje nove generacije s klasičnim tehnikama molekularne biologije i imunologije. Otkrila je nekoliko novih CMV transkripata, gena i proteina te je demonstrirala nove mehanizme imuno-evazije. Napravila je jedno od prvih sustavnih istraživanja utjecaja CMV-a na jajnike i plodnost. Objavila je više od 30 znanstvenih radova i poglavlja u knjigama te je prezentirala svoj rad na brojnim međunarodnim znanstvenim kongresima. Godine 2022. nagrađena je godišnjom Državnom nagradom za znanost u području biomedicine, a 2024. Državnom nagradom za znanost u kategoriji popularizacije znanosti. Do sada je provela ili provodi dva znanstvena projekta Hrvatske zaklade za znanost i dva kolaborativna projekta Njemačke zaklade za znanost (DFG) te nekoliko projekata Zaklade Sveučilišta u Rijeci. Tijekom pandemije bolesti COVID-19 organizirala je dijagnostiku infekcije virusom SARS-CoV-2 za potrebe cijeloga KBC-a *Rijeka*. Od 2024. organizira i vodi popularnoznanstveno događanje *Skeptici u pubu* u Rijeci.

Dario NOVAK rođen je 1982. u Splitu. Izvanredni je profesor kineziologije s bogatim znanstvenim, nastavnim i stručnim iskustvom. Na Kineziološkome fakultetu Sveučilišta u Zagrebu diplomirao je 2005. i doktorirao 2010. godine. Poslijedoktorske studije završio je na Sveučilištu Columbia (2013.) i Sveučilištu Harvard (2015.). Od 2005. zaposlen je na Kineziološkome fakultetu. Izvodi nastavu iz više kolegija te je mentor pri izradi brojnih diplomskih i doktorskih radova. Znanstveni interesi dr. sc. Novaka usmjereni su na kineziologiju, biološku antropologiju, kinantropologiju, ljudsko zdravlje i antropologiju kretanja s naglaskom na djecu i mlade. Autor je više od 200 znanstvenih i stručnih radova. Objavio je osam knjiga i bio urednik u više međunarodnih časopisa. Aktivno sudjeluje u organizaciji znanstvenih skupova i konferencija. Obnaša važne međunarodne funkcije uključujući onu predsjednika europskoga ogranka Međunarodne organizacije za tjelesni odgoj (FIEPS Europe). Član je više stručnih i znanstvenih organizacija u Hrvatskoj i inozemstvu. Dobitnik je brojnih priznanja uključujući Državnu nagradu za znanost (2018.). Počasni je doktor znanosti (*doctor honoris causa*) dvaju sveučilišta te gostujući profesor na Sportskome sveučilištu u Pekingu (*Beijing Sport University*), u Kini. Aktivno primjenjuje znanstvene spoznaje u radu s vrhunskim sportašima uključujući Elenu Rybakinu (osvajačicu Wimbledona 2022.) i Stana Wawrinku (trostrukoga pobjednika *Grand Slama*).

V. RAZRED ZA FILOLOŠKE ZNANOSTI

Domagoj VIDOVIĆ rođen je 1979. u Metkoviću. Diplomirao je 2004. i doktorirao 2011. na Filozofskome fakultetu u Zagrebu. Od 2004. zaposlen je u Institutu za hrvatski jezik. Danas radi na više projekata na radnome mjestu znanstvenoga savjetnika. Voditeljem je metkovečke podružnice Instituta (od 2014.) i Odjela za onomastiku i etimologiju (od 2020.). Predmetom je užega znanstvenoga zanimanja D. Vidovića onomastika organskih idioma na rubnim hrvatskim prostorima te povijesna i literarna onomastika. Izrazito su vrijedni njegovi prinosi istraživanju suvremenih osobnih imena te jezikoslovnoga nazivlja. Drugo je područje njegova znanstvenoga bavljenja dijalektologija, unutar koje potvrđuje funkcionalnost proučavanja leksičke građe i dijalektnih naglasnih sustava. Treće je važno polje njegova rada standardologija. Objavio je pet samostalnih knjiga jezikoslovne tematike, pet u suautorstvu i jednu uredničku, pedesetak znanstvenih radova u međunarodnim i domaćim znanstvenim časopisima, stotinjak znanstvenih radova u različitim zbornicima i desetak poglavlja u znanstvenim knjigama. Sudjelovao je na šezdesetak znanstvenih i stručnih skupova (od čega na 17 međunarodnih). Za svoj je rad dobio četiri nagrade i dva priznanja. Članom je više strukovnih društava, dvaju odbora HAZU (za onomastiku i za dijalektologiju) i Međunarodnoga vijeća za onomastičke znanosti.

Ivana BULJAN rođena je 1976. u Zagrebu. Izvanredna je profesorica sinologije; nakon studija na Sveučilištu u Zagrebu pohađala je poslijediplomski studij kineske filozofije i jezika na sveučilištima u Wuhanu i Pekingu. Usavršavala se u Oxfordu, Leidenu, Cambridgeu, Zürichu i Pragu. Godine 2013. stekla je dvojni doktorat na Sveučilištu u Gentu i Sveučilištu u Zagrebu, s ocjenom *summa cum laude*. Glavni ocjenitelj bio joj je belgijski akademik Bart Dessein. Ivana Buljan posebno istražuje ranu Kinu, osobito razdoblje Han i prethodno razdoblje zaraćenih država. Objavila je knjigu *On Maintaining Power: The Theory of Rulership in Chapters 18–22 of the Luxuriant Dew of the Spring and Autumn Annals* (2021.). Njezin znanstveni i prevodilački opus na djelu *Chunqiu fanlu* 春秋繁露 (*Raskošna rosa Proljećnih i jesenskih anala*), pripisanome velikomu učenjaku Dongu Zhongshuu iz razdoblja Han, objavljivan je u najuglednijim sinološkim časopisima: *Monumenta Serica*, *Asian Studies* i *Journal of Asian and African Studies*. Tu je dokazala strogom filološkom metodom da poglavlja 18. – 22. nisu izvorno Dongova, nego naknadno uvrštena, ali još u razdoblju Han, i identificirala im je izvore. Njezini prinosi prihvaćeni su u kineskoj znanosti, a i uvršteni su u najnoviju povijest kineske filozofije (Alexus McLeod, *Chinese Philosophy and its Thinkers: From Ancient Times to the Present Day*, Bloomsbury, 2024.).

Šime DEMO rođen je 1979. u Rijeci. Latinski i grčki jezik diplomirao je na Sveučilištu u Zagrebu 2002., a doktorirao je na temu *Valentnost glagolā u hrvatskim gramatikama latinskoga* na istome sveučilištu 2008. U razdoblju 2010. – 2018. zaposlen je kao docent, 2018. – 2023. kao izvanredni profesor, a od 2023. do danas kao redoviti profesor na Fakultetu hrvatskih studija Sveučilišta u Zagrebu, gdje je u tri navrata vodio Odsjek za hrvatski latinitet. Stručno se usavršavao na Katoličkome sveučilištu u Leuvenu (*Katholieke Universiteit Leuven*), u Belgiji, te na Sveučilištu u Innsbrucku. Vodio je četiri znanstvena projekta na Sveučilištu u Zagrebu, objavio je šest knjiga (od toga dvije u suautorstvu, a jednu kod uglednoga belgijskog nakladnika Brepols), pedesetak članaka i tridesetak prijevoda s latinskoga i grčkoga jezika. Od 2023. predsjednik je Hrvatskoga društva klasičnih filologa. Dobitnik je Nagrade Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti za najviša znanstvena i umjetnička dostignuća u Republici Hrvatskoj za 2023. godinu za područje filoloških znanosti te godišnje Državne nagrade za znanost za 2023. (za knjigu *Uvod u latinsku makaronsku književnost*). Prof. dr. sc. Šime Demo vodeći je hrvatski klasični filolog mlađe generacije, koji je mnogo učinio u promicanju neolatinskih studija i digitalne humanistike u Hrvatskoj te je stekao zavidnu međunarodnu vidljivost u svojim znanstvenim istraživanjima.

VI. RAZRED ZA KNJIŽEVNOST

Kristian NOVAK rođen je 1979. u Baden-Badenu, u SR Njemačkoj. Na Filozofskome fakultetu u Zagrebu diplomirao je kroatistiku i germanistiku te je 2011. i doktorirao. Zaposlen je na Odsjeku za germanistiku Filozofskoga fakulteta u Zagrebu u zvanju izvanrednoga profesora. Prvi roman pod naslovom *Obješeni* objavio je 2005. u Čakovcu. Pozornost publike i kritike privukao je drugim romanom, *Črna mati zemla*, kojim je osvojio prestižnu Književnu nagradu tpotala. Djelo je prevedeno na više stranih jezika. Velik uspjeh i brojna priznanja postigao je romanom *Ciganin, ali najljepši*. Riječ je o žanrovski složenom djelu, kombinaciji kriminalističkoga, socijalnog i političkog romana širokoga zamaha, s okosnicom u životu lokalnoga stanovništva i Roma u Međimurju. Roman zahvaća širok spektar društvenih pojava, biografija i kulturnih krugova. Nagrađen je književnim nagradama *Ksaver Šandor Gjalski* i *Fran Galović*. Djelo je poslužilo kao predložak uspješne kazališne predstave praizvedene u Hrvatskome narodnom kazalištu u Zagrebu 2017. (režija I. Buljan). U romanu *Slučaj vlastite pogibelji* (2023.) tematizira toksične pojave u društvu (korupcija, moralna izopačenost) i borbu pojedinca protiv sustava. Novak je i znanstvenik, lingvist, a iz toga kruga valja spomenuti njegovu knjigu *Višejezičnost i kolektivni identiteti iliraca* (2012.).

VIII. RAZRED ZA GLAZBENU UMJETNOST I MUZIKOLOGIJU

Mirela IVIČEVIĆ rođena je 1980. u Splitu. Studij kompozicije i teorije glazbe završila je na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, u klasi profesora Željka Brkanovića. Nakon toga usavršavala se u Beču, gdje je završila poslijediplomski studij medijske kompozicije i primijenjene glazbe na Sveučilištu za glazbu i izvedbene umjetnosti u Beču, u klasi Klusa-Petera Sattlera. Paralelno je pohađala studij kompozicije kod profesora Beata Furrera na Umjetničkom sveučilištu u Grazu. Sudjelovala je na različitim međunarodnim radionicama i seminarima kod znamenitih suvremenih skladatelja i pedagoga u Austriji i Nizozemskoj. Njezin glazbeni opus iznimno je raznovrstan i orijentiran eksperimentu, a prepoznatljiv je po snažnoj ekspresiji, avangardnom zvukovlju i konceptualnoj dubini. Sklada za solo instrumente, komorne sastave, simfonijske orkestre, *jazz* i *big-band* sastave, ali stvara i elektroakustička, intermedijalna djela te glazbu za kazalište, film i performanse. Za svoj rad primila je niz prestižnih nagrada i priznanja, a 2025. dobila je Belmontovu nagradu za suvremenu glazbu. Opus Mirele Ivičević karakteriziraju hrabri zvukovni zahvati, istraživanje šuma, lomljenje instrumentalnih boja, kombiniranje akustičkih i elektroničkih medija te korištenje glazbom kao sredstvom refleksije društvenih, kulturnih i identitetskih tema.

IX. RAZRED ZA TEHNIČKE ZNANOSTI

Nikola MIŠKOVIĆ rođen je 1982. u Zagrebu. Redoviti je profesor u trajnom izboru i voditelj Laboratorija za podvodne sustave i tehnologije na Fakultetu elektrotehnike i računarstva Sveučilišta u Zagrebu. Obnašao je dužnost prodekana za znanost i člana Senata Sveučilišta u Zagrebu. Direktor je Centra izvrsnosti u pomorskoj robotici i tehnologijama za održivo plavo gospodarstvo – CI MARBLE, koji je uspostavljen u okviru programa *Obzor Europa*. Na istome je fakultetu diplomirao 2005. i doktorirao 2010. Tijekom doktorskoga studija proveo je tri mjeseca kao gostujući istraživač u Nacionalnome istraživačkom vijeću (*Consiglio Nazionale delle Ricerche*) u Genovi, u Italiji. Istaknuti je i međunarodno priznati znanstvenik u području pomorske robotike čija su istraživanja ostvarila velik utjecaj u području autonomnih pomorskih sustava, posebice u navigaciji plovila, interakciji podvodnih robota i ronilaca te upravljanju heterogenim pomorskim robotskim sustavima. Svojim znanstvenim i stručnim radom daje izniman doprinos razvoju novih tehnologija, obrazovanju mladih stručnjaka te razvoju znanosti i visokog obrazovanja. Objavio je više od 150 znanstvenih radova, a vodio je i više od 25 međunarodnih projekata. Dobitnik je više nagrada, među kojima se ističu Državna nagrada za znanost 2016. i nagrada *Mid-Career Rising Star Award*, koju mu je dodijelilo Društvo za oceansko inženjerstvo Instituta inženjera elektrotehnike i elektronike (*IEEE Oceanic Engineering Society*) 2022.

Nikola VLADIMIR rođen je 1980. u Metkoviću. Redoviti je profesor i voditelj Katedre za strojeve i uređaje plovnih objekata Fakulteta strojarstva i brodogradnje Sveučilišta u Zagrebu (FSB). Usavršavao se na Tehničkome sveučilištu u Lisabonu (*Technical University of Lisbon*), u Portugalu, na Nacionalnome sveučilištu u Pusanu (*Pusan National University*), u Južnoj Koreji, te u klasifikacijskome društvu Bureau Veritas u Francuskoj. Područja istraživanja kojima se bavi jesu razvoj i primjena numeričkih metoda i računalnih alata za analizu čvrstoće, vibracija i hidroelastičnosti brodskih i pomorskih konstrukcija, sigurnost, pouzdanost i energetska učinkovitost brodova te cjeloživotne analize tehničkih sustava, alternativni pogoni i dekarbonizacija pomorskog prometa. Sudjelovao je u 32 nacionalna i međunarodna projekta, pretežno kao voditelj. Objavio je 359 radova, koji su po bazi *Google Scholar* citirani 4.793 puta uz h-indeks 37. Član je Međunarodnoga kongresa o brodovima i *offshore* konstrukcijama (*International Ship and Offshore Structures Congress*), najuglednijega međunarodnog tijela na području brodskih i pomorskih konstrukcija. Potpredsjednik je Hrvatskoga društva za mehaniku. U Akademiji je zamjenik predsjednika Znanstvenog vijeća za pomorstvo te je održao pet predavanja i objavio pet članaka u publikacijama. Opće povjerenstvo za ribarstvo Sredozemlja pri Agenciji za hranu i poljoprivredu Ujedinjenih naroda dodijelilo je FSB-u 2023. nagradu za inovacije u području dekarbonizacije ribarskih brodova koje je razvila istraživačka grupa Nikole Vladimira.